

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobce: **MARPER spol. s r.o.**, IČ 25818538
sídlem 1.pětiletky 368/12, 783 35 Horka nad Moravou
právně zastoupen JUDr. Vladislavou Rapantovou, advokátkou
sídlem Dukelská 4, 772 00 Olomouc

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
Odbor dopravy a silničního hospodářství
sídlem Tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

- 1. Žalobce brojí proti nezákonnému zásahu žalovaného, který spatřuje ve Výzvě k odstranění reklamního zařízení ze dne 11. 4. 2019 (pozn.: v důsledku chyby v psaní je výzva

nesprávně datována ke dni 11. 2. 2019), č. j. KUZL 24389/2019, sp. zn. KUSP 24389/2019 DOP/MK (dále jen „výzva č. j. KUZL 24389/2019“). Touto výzvou žalovaný podle § 31 odst. 9 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“) vyzval žalobce jakožto vlastníka reklamního zařízení umístěného a provozovaného v silničním ochranném pásmu silnice č. I/49 (staničení 0,723 km) na pozemku parc. č. x v katastrálním území x bez povolení silničního správního úřadu k jeho neprodlenému odstranění (nejdéle do pěti pracovních dnů po doručení výzvy).

II. Shrnutí stanovisek účastníků řízení

2. Žalobce se domáhá určení, že zásah je nezákonný, a uložení povinností žalovanému obnovit stav před výzvou č. j. KUZL 24389/2019 a zdržet se zásahů do předmětné stavby pro reklamu. Namítá, že stavba byla řádně zřízena v souvisle zastavěném území obce na základě rozhodnutí Městského úřadu Otrokovice ze dne 10. 11. 2010 na dobu 10 let, tedy před novelou č. 152/2011 Sb., v důsledku které došlo k rozšíření silničně ochranného pásma pozemní komunikace. Novelu podle žalobce nelze aplikovat na již zřízené stavby. Ministerstvo dopravy potvrdilo žalobcem zastávaný výklad zákona a ten je potvrzen rovněž judikaturou. Stanoviska Ministerstva dopravy vyloučila i aplikaci další novely – č. 196/2012 Sb. Je nutné trvat na restriktivním výkladu čl. 2 bodů 2 a 3 této novely. Je tak nepřiměřeně zasahováno do žalobcových práv, oprávněných zájmů, legitimního očekávání, práva vlastnit majetek a práva na svobodné podnikání.
3. Žalovaný ve svém vyjádření uvádí, že postupoval v souladu se zákonem. Změnu definice souvisle zastavěného území obce provedenou novelou č. 152/2011 Sb. nedoprovázela přechodná ustanovení. Dle důvodové zprávy následná novela č. 196/2012 Sb. usilovala o eliminaci reklamních zařízení mimo souvisle zastavěné území obce za účelem zvýšení bezpečnosti silničního provozu. Až do vydání výzvy mohl žalobce usilovat o povolení a uvést tak faktický stav do souladu s novou legislativou. Předmětné reklamní zařízení se nachází v silničním ochranném pásmu, které vzniká ze zákona, a žalobce jej provozoval bez povolení silničního správního úřadu. Stanoviska Ministerstva dopravy nejsou relevantní, nebyla adresována žalovanému a nepůsobí jako metodický pokyn. V posuzované věci jde o retroaktivitu nepravou. Výzva je určitá a srozumitelná a po obsahové stránce jde nad rámec zákonných požadavků, když ve stručnosti sděluje důvody pro její vydání.
4. Při ústním jednání účastníci řízení setrvali na svých stanoviscích.

III. Posouzení věci krajským soudem

5. Krajský soud v Brně shledal, že žaloba byla podána v zákonné lhůtě (důsledky zásahu spočívající v hrozbě odstranění reklamního zařízení trvají) osobou k tomu oprávněnou a směřuje proti úkonu správního orgánu, který pojmově může být zásahem ve smyslu § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Přistoupil proto k přezkumu zákonnosti tvrzeného zásahu, a to podle skutkového a právního stavu v době vydání tohoto rozsudku (§ 87 odst. 1 věta první s. ř. s.).
6. Mezi účastníky není sporné, že žalobce je spoluvlastníkem dotčeného reklamního zařízení, které bylo umístěno a povoleno rozhodnutím Městského úřadu Otrokovice ze dne 10. 11. 2010, č. j. SÚ/1080/2010/48832/2010/KRN, a to na dobu dočasnou – do 10 let od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Stejně tak není sporu o tom, že v době vydání tohoto

povolení tato stavba nebyla umístěna v silničním ochranném pásmu a že po účinnosti novely č. 152/2011 Sb. již do silničního ochranného pásma zasahuje (v důsledku změny definice souvisle zastavěného území). Jádrem sporu je to, zda může být tato novela aplikována na reklamní zařízení zřízené v souladu s dosavadními právními předpisy.

7. Podle § 31 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích platí, že zřízení a provozování reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu (jež se dle § 30 odst. 1 téhož zákona nachází mimo souvisle zastavěné území obce) podléhá povolení. Jde-li o silniční ochranné pásmo silnice, vydává toto povolení dle § 31 odst. 4 písm. a), c) téhož zákona příslušný silniční správní úřad po předchozím souhlasu vlastníka dotčené nemovitosti, na které má být reklamní zařízení zřizováno a provozováno, a příslušného orgánu Policie České republiky. Lze dodat, že princip povolování zakázaných či omezených činností včetně staveb v silničním ochranném pásmu silničním správním úřadem (či dříve silničním správním orgánem) je v § 31 zákona o pozemních komunikacích zakotven po celou dobu účinnosti tohoto zákona, a stejně tomu tak bylo i v § 11 předchozího zákona č. 135/1961 Sb., o pozemních komunikacích (silniční zákon).
8. Podle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích je pak silniční správní úřad povinen do 7 dnů ode dne, kdy se dozvěděl o zřízení nebo existenci reklamního zařízení umístěného v rozporu s odstavcem 2, 3 nebo 5 v silničním ochranném pásmu bez povolení vydaného příslušným silničním správním úřadem podle odstavce 1, vyzvat vlastníka reklamního zařízení k jeho odstranění. Vlastník reklamního zařízení je povinen reklamní zařízení neprodleně, nejdéle do pěti pracovních dnů po doručení výzvy příslušného silničního správního úřadu, odstranit. Neučiní-li tak, silniční správní úřad zajistí do 15 pracovních dnů zakrytí reklamy a následně zajistí odstranění a likvidaci reklamního zařízení na náklady vlastníka tohoto zařízení. Odstranění reklamního zařízení a jeho likvidace bude provedeno bez ohledu na skutečnost, zda reklamní zařízení bylo povoleno stavebním úřadem.
9. Definice souvisle zastavěného území obce byla do zákona o pozemních komunikacích (§ 30 odst. 3) vložena zákonem č. 186/2006 Sb., o změně některých zákonů souvisejících s přijetím stavebního zákona a zákona o vyvlastnění. Současné znění této definice je výsledkem novely zákona o pozemních komunikacích provedené s účinností od 1. 7. 2011 zákonem č. 152/2011 Sb. Ke změně definice souvisle zastavěného území obce došlo v rámci legislativního procesu na základě pozměňovacího návrhu Hospodářského výboru Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky (tisk č. 135/1, in digitální repozitář Poslanecké sněmovny, 6. volební období, 2010–2013, www.psp.cz). Bližší odůvodnění tohoto návrhu chybí, během obecné rozpravy ve druhém čtení se k němu dne 22. 3. 2011 pouze vyjádřil ministr dopravy: „*K návrhu byl při jeho projednávání v hospodářském výboru schválen pozměňovací návrh, jehož předmětem je změna zákonné definice souvisle zastavěného území obce pro účely stanovení silničního ochranného pásma. Ministerstvo dopravy změnu této úpravy, která je důležitá zejména z hlediska zpřísnění regulace reklamních zařízení podél pozemních komunikací, podporuje a děkuje za ni.*“ Uvedenou změnu definice souvisle zastavěného území obce nedoprovázela žádná přechodná ustanovení.
10. Zhruba o rok později byla přijata další novela zákona o pozemních komunikacích, a to pod č. 196/2012 Sb., účinná od 1. 9. 2012. Ta v čl. II obsahovala přechodná ustanovení, dle nichž reklamní zařízení, jehož zřízení a provozování na dálnici, silnici I. třídy nebo jejich silničním pomocném pozemku nebo v silničním ochranném pásmu dálnice a silnice I. třídy bylo silničním správním úřadem povoleno přede dnem nabytí účinnosti tohoto

zákonu, lze nadále provozovat za splnění podmínek uvedených v povolení do zániku tohoto povolení, nejdéle však 5 let ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona (bod 2.). Po uplynutí této doby, nebylo-li vydáno nové povolení, musel vlastník reklamní zařízení odstranit.

11. Dle důvodové zprávy usilovala novela č. 196/2012 Sb. o eliminaci reklamních zařízení mimo souvisle zastavěné území obce, a to za účelem zvýšení bezpečnosti silničního provozu. Jak totiž ukázaly různé studie, reklamní zařízení v blízkosti pozemních komunikací rozptylují řidiče a v případě dopravní nehody představují nebezpečnou překážkou způsobilou zhoršit následky dopravní kolize. Ve prospěch zpřísnění regulace reklamních zařízení mluvily i příklady některých zemí, ve kterých platí zákaz umísťování poutačů u pozemních komunikací mimo obec. Zákonodárce si byl vědom v minulosti vydaných povolení na neomezenou dobu a s tím souvisejících nájemních smluv na dlouhou dobu (což zákonodárce označil jako tzv. „staré zátěže“). Jejich existence ovšem nemůže jít na úkor bezpečnosti silničního provozu. Vzhledem k nedostatečným výsledkům dosavadních dílčích změn přistoupil zákonodárce k právě komentované novele. Kompromisem mezi veřejným zájmem na bezpečnosti silničního provozu a podnikatelskými zájmy byla přechodná ustanovení, jež dávala vlastníkům reklamních zařízení dostatečný časový prostor pro úpravu poměrů do souladu s novou legislativou.
12. Důsledky novely č. 196/2012 Sb. na žalovanou věc přímo nedopadají, nicméně z popsané geneze právní úpravy (včetně motivace zákonodárce) jsou patrné legitimní důvody obou přijatých novelizací, v jejichž světle má krajský soud za to, že na dotčené reklamní zařízení lze vztáhnout důsledky novely č. 152/2011 Sb. Jelikož tato novela žalobce nikterak nezbavují práv nabytých do doby její účinnosti a pouze do budoucna reguluje podmínky dalšího užívání reklamních zařízení (včetně těch dosud legálně zřízených), představuje aplikace nových pravidel zakotvených touto novelou toliko nepravou retroaktivitu, kterou lze považovat obecně za přípustnou.
13. Zároveň však soud posuzoval, zda v daném konkrétním případě zájem žalobce na aplikaci předchozí právní úpravy nepřeváží nad veřejným zájmem na její změně s ohledem na zásadu právní jistoty a požadavek ochrany důvěry v právo. Při zjišťování proporcionality zásahu zákonodárce do legitimního očekávání žalobce soud provedl třístupňový test ústavnosti sporné nové právní úpravy, založený na postupném zkoumání splnění tří podmínek pro ústavněprávní akceptaci tohoto předpisu: vhodnosti (účelu), potřebnosti (nezbytnosti) a přiměřenosti (k tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2016, č. j. 10 As 250/2015-92; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
14. V posuzované věci je tedy nutné zjistit, zda vyšší stupeň intenzity veřejného zájmu (potřeba změny právní úpravy zakotvené v zákoně č. 152/2011 Sb.) odůvodňuje závažnost následného zásahu do zájmu soukromého podepřeného o princip ochrany důvěry občana v právo (legitimní očekávání žalobce, že může nerušeně provozovat předmětné reklamní zařízení, jež bylo umístěno v souladu s tehdy platnou právní úpravou).
15. Je nepochybné, že účelem novely č. 152/2011 Sb., stejně jako dalších novel zákona o pozemních komunikacích, jak vyplývá z rozprav i z důvodových zpráv k jednotlivým novelám, je jednoznačně zpřísnění regulace reklamních zařízení ve prospěch zvýšení bezpečnosti silničního provozu (viz shora citovaná odůvodnění novel č. 152/2011 Sb. a č. 196/2012 Sb.). Reklamní zařízení umístěná poblíž pozemních komunikací totiž zcela jistě

představují zdroj odvádění pozornosti účastníků silničního provozu (což ostatně plyne již z prvotního jazykového výkladu sousloví „reklamní poutač“). Pokud by pozornost neupoutávala, ztratila by jakýkoliv ekonomický smysl. Představují i nebezpečnou pevnou překážku způsobitou zhoršit následky dopravní nehody. Tyto dvě okolnosti má přitom soud za zcela zjevné, stejně jako zvyšování požadavků na účastníky silničního provozu v důsledku sílící dopravní zátěže, přičemž nepozornost účastníků silničního provozu může mít za následek vznik jak materiální škody, tak škody na zdraví a životech. Uvedené skutečnosti samy o sobě postačují k vážnému zájmu na zpřísnění regulace reklamních zařízení u pozemních komunikací.

16. Co se týká potřebnosti či nezbytnosti nové právní úpravy, zdejší soud má za to, že se jedná o přijatelný způsob, jak shora uvedeného cíle dosáhnout. Jinak řečeno, hodlal-li zákonodárce omezit u pozemních komunikací počet prvků, které jednak odvádí pozornost řidičů, jednak vytváří u komunikací pevné překážky, není moc jiných možností, než tyto prvky fyzicky odstranit.
17. Z hlediska přiměřenosti či vhodnosti pak platí, že újma na konkrétním základním právu nesmí být nepřiměřená ve vztahu k zamýšlenému cíli. Opatření mající vliv na základní lidská práva a svobody nesmějí, jde-li o kolizi základního práva či svobody s veřejným zájmem, přesahovat pozitiva, která představuje veřejný zájem na těchto opatřeních, jako je zde bezpečnost silničního provozu. Zdejší soud v tomto případě neshledal, že by nová právní úprava neústavním postupem popřela legitimní očekávání žalobce, že bude moci i nadále provozovat předmětné reklamní zařízení.
18. Skutková situace se v daném případě má tak, že dnem 1. 7. 2011 se předmětné reklamní zařízení změnou právní úpravy (zákonem č. 152/2011 Sb.) „ocitlo“ v silničním ochranném pásmu. Deficitem tohoto zákona jsou zcela nepochybně chybějící přechodná ustanovení. Ovšem pouze z tohoto důvodu není tato právní úprava protiústavní. Stejně tak není v rozporu s ústavním pořádkem, pokud se zákonodárce dotkl nabytých či existujících práv soukromých osob. Principem ochrany nabytých práv a zákazu retroaktivity nelze podmínit pozdější přísnější regulaci konkrétní právní oblasti. U konkrétních typů lidské činnosti se určitá pravidla mohou v průběhu času objektivně jevit jako nedostačující, neboť s ohledem na dynamiku vývoje (např. technického) je ve společenském zájmu podmínky pro provozování těchto činností blíže specifikovat nebo dokonce zpřísnit. Podstatné z hlediska atributů demokratického právního státu je, aby k takovýmto změnám nedocházelo svévolně, neracionálně, neodůvodněně a aby tyto změny byly provedeny transparentním, jasným a předvídatelným způsobem, vždy podle okolností konkrétní věci. Silniční doprava je zajisté natolik specifickou oblastí, že je ve veřejném zájmu klást na všechny osoby, jež na ni mají jakýkoli vliv (což, jak bylo uvedeno výše, vlastníci reklamních zařízení mají), zvýšené nároky.
19. Jinak řečeno, existující právní vztahy v zásadě nemohou zákonodárci zabránit v regulaci bezpečnosti dopravy úpravou ochranných pásem pozemních komunikací. Tyto právní vztahy však zákonodárce musí při přijímání nové právní úpravy vzít v úvahu, popř. musí počítat s případnými nároky na náhradu škody (zde srov. např. § 11 odst. 3 předchozího zákona č. 135/1961 Sb., o pozemních komunikacích).
20. Pokud jde o samotnou přiměřenost nové právní úpravy v užším smyslu, nutno konstatovat, že tato její charakteristika byla naplněna. V první řadě je silniční ochranné pásmo pro příslušný typ komunikace omezeno přiměřenou vzdáleností (50 m) od osy

silnice, nelze tedy hovořit o nepřiměřené či excesivní šířce tohoto pásma. Za druhé, silniční ochranné pásmo se neuplatní v souvisle zastavěném území obce. Za třetí, a to je velmi podstatné, právní úprava umožňuje existenci výjimek, tedy reklamní zařízení mohou být za určitých podmínek (povolení silničního správního úřadu) umístěna i v silničním ochranném pásmu. Nová právní úprava tedy neznamenala nutnost automatického odstranění všech reklamních zařízení, nacházejících se nově v silničním ochranném pásmu. Toliko vlastníka reklamního zařízení nutila k podání žádosti o vydání povolení silničního správního úřadu. Jako čtvrtý element zajišťující přiměřenost přijatého řešení pak lze označit možnost kompenzace zásahu do práv žalobce ze strany státu. Tato kompenzace může nabývat různých forem (např. formy přechodných ustanovení umožňujících provozování dotčených reklamních zařízení po určitou dobu i bez příslušného povolení silničního správního úřadu), ale může jít též o přímou náhradu újmy. Zde je nutno podotknout, že čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod má přímý účinek. Ochrana práv žalobce tímto způsobem ovšem není předmětem řízení o zákonnosti výzvy č. j. KUZL 24389/2019.

21. Co se týče změn provedených zákonem č. 196/2012 Sb., ty samy o sobě nebyly důvodem, pro nějž žalovaný vydal výzvu č. j. KUZL 24389/2019. Se žalobcem je nutno souhlasit, že přechodná ustanovení k této novele citovaná žalovaným ve výzvě, se na posuzovanou situaci nevztahují. V tomto směru je nutno považovat část odůvodnění výzvy za vadnou. Pro posouzení zákonnosti výzvy (jakožto zásahu) je ovšem určující, že žalovaný jasně definoval ustanovení zákona, podle něhož bylo postupováno (§ 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích), a mimo jiné také ve vztahu k tomuto ustanovení výzvu odůvodnil. Ačkoliv žalovaný v rámci odůvodnění cituje rovněž přechodná ustanovení zákona č. 196/2012 Sb. a uvádí, kdy tato novela nabyla účinnosti, na projednávanou věc tato ustanovení nijak neaplikuje. Uvedený nedostatek proto nemůže mít za následek nezákonnost výzvy č. j. KUZL 24389/2019.
22. Žalobce příslušné povolení silničního správního úřadu ke zřízení a provozování předmětného reklamního zařízení nikdy neměl, neboť se původně nacházelo v souvisle zastavěném území obce. Ke změně došlo na základě novelizace zákona o provozu na pozemních komunikacích provedené zákonem č. 152/2011 Sb. a účinné dnem 1. 7. 2011. Na věci nic nemění, pokud zákonodárce později k jinému zákonu připojil přechodná ustanovení upravující jinou skupinu reklamních zařízení (která byla povolena silničním správním úřadem) a řešící poněkud odlišné otázky a kritéria.
23. Ke shora uvedenému též nutno dodat, že aplikovanou právní úpravu ani její aplikaci na obdobné případy, jako je nyní projednávaná věc, neshledal protiústavní (byť implicitně) ani Nejvyšší správní soud (viz rozsudky ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 As 311/2016-84, či ze dne 31. 7. 2018, č. j. 3 As 252/2017-67), ani následně Ústavní soud v usneseních ze dne 4. 9. 2018, sp. zn. III. ÚS 2732/18, a ze dne 3. 9. 2019, sp. zn. I. ÚS 1547/19.
24. Lze tedy zrekapitulovat, že od 1. 7. 2011 se předmětné reklamní zařízení vzhledem ke změně zákona o pozemních komunikacích „ocitlo“ v silničním ochranném pásmu. Za této situace měl žalobce požádat silniční správní úřad (tedy žalovaného) o vydání povolení k provozování předmětného reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu ve smyslu § 31 zákona o pozemních komunikacích. Takové povolení ovšem ve vztahu k předmětnému reklamnímu zařízení nikdy nebylo vydáno, pročez byl žalovaný oprávněn (či přesněji řečeno povinen) žalobce vyzvat k odstranění předmětného reklamního zařízení dle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích. K tomu je nutno uvést, že za

povolení ve smyslu § 31 zákona o pozemních komunikacích nelze považovat správní akty (rozhodnutí či souhlasy) stavebního úřadu, neboť k vydání daného povolení je příslušný výhradně silniční správní úřad. Navíc jak plyne z § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích, odstranění reklamního zařízení a jeho likvidace se provádí bez ohledu na skutečnost, zda reklamní zařízení bylo povoleno stavebním úřadem.

25. Za povolení ve smyslu § 31 zákona o pozemních komunikacích není možné považovat ani vyjádření žalovaného ze dne 10. 9. 2009. Je zjevné, že se jedná o podkladové vyjádření vydané žalovaným pro účely řízení dle stavebního zákona. Ostatně toto vyjádření žalovaného bylo vydáno ještě v době, kdy předmětné reklamní zařízení spadalo do souvisle zastavěného území obce. Již z pouhé logiky věci je tak nelze považovat za povolení k umístění v silničním ochranném pásmu.
26. V dané věci nejsou rozhodná ani stanoviska Ministerstva dopravy ze dne 8. 2. 2018, sp. zn. 34/2018-120-OST/2, a ze dne 25. 11. 2016, č. j. 224/2016-120-OST/4, na která žalobce poukazuje. K tomuto závěru vede soud několik důvodů. Lze poukázat např. na to, že stanovisko Ministerstva dopravy ze dne 25. 11. 2016, č. j. 224/2016-120-OST/4 (neadresované žalobci) se týká problematiky novelizace zákona o pozemních komunikacích provedené zákonem č. 196/2012 Sb. Jak již bylo řečeno, změny provedené zákonem č. 196/2012 Sb. nebyly důvodem, pro které žalovaný vydal výzvu č. j. KUZL 24389/2019. Navíc Ministerstvo dopravy v daném stanovisku, které zjevně nebylo adresováno žalovanému a nepůsobilo ani jako např. metodický pokyn, výslovně uvádí, že se „jedná o stanovisko Ministerstva dopravy coby gestora zákona o pozemních komunikacích, závaznou interpretaci právních předpisů v českém ústavním pořádku poskytuje vždy soud, a to ještě toliko ke konkrétnímu případu“. Zde lze poukázat na to, co uváděl i žalovaný, a to sice, že k právně a skutkově obdobným situacím se již vyjádřily správní soudy, konkrétně např. Krajský soud v Brně rozsudky ze dne 31. 5. 2016, č. j. 29 A 5/2016-111, ze dne 30. 3. 2017, č. j. 29 A 90/2016-131, ze dne 25. 7. 2017, č. j. 29 A 122/2017-92, ze dne 11. 4. 2017, č. j. 29 A 198/2016-91, a ze dne 6. 6. 2017, č. j. 29 A 37/2017-84, Nejvyšší správní soud například rozsudky ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 As 311/2016-84, ze dne 31. 8. 2018, č. j. 3 As 252/2017 – 67, a následně i Ústavní soud například v usnesení ze dne 4. 9. 2018, sp. zn. III. ÚS 2732/2018. Obdobné se pak týká i stanoviska Ministerstva dopravy ze dne 8. 2. 2018, sp. zn. 34/2018-120-OST/2, či jiného vyjádření tohoto ministerstva (viz např. odst. 14 citovaného usnesení Ústavního soudu). Nutno podotknout, že žalobce nekorektně cituje údajný právní názor Nejvyššího správního soudu z rozsudku č. j. 6 As 311/2016-84, ačkoliv se ve skutečnosti jedná pouze o rekapitulační část rozsudku a v rámci ní o zjednodušující shrnutí argumentace Krajského soudu v Brně vyslovené v dané věci, a to nado v obecné rovině k zásadám ochrany dobré víry a legitimního očekávání.
27. Zákonným podkladem pro vydání výzvy č. j. KUZL 24389/2019 bylo samotné ustanovení § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích ve spojení se zákonou změnou vymezení silničního ochranného pásma. Citované ustanovení vyčleňuje stavby reklamních zařízení z obecného režimu staveb ostatních. Právní norma klade na silniční správní úřad povinnost zajistit, aby se v žádném okamžiku (tedy aktuálně) v silničním ochranném pásmu nevyskytovala nepovolená reklamní zařízení. Odrazem této skutečnosti je již citovaná věta zákona, že odstranění reklamního zařízení a jeho likvidace se provádí bez ohledu na skutečnost, zda reklamní zařízení bylo povoleno stavebním úřadem. Mimo jiné právě toto ustanovení (jež zákon o pozemních komunikacích obsahuje od 1. 7. 2000) odlišuje režim reklamních zařízení v silničním ochranném pásmu od staveb ostatních, jejichž

odstraňování se řídí stavebním zákonem, který stojí na principu respektu k předchozím vydaným povolením. Soud má za to, že to jsou právě bezpečnostní důvody, jež speciální úpravu ve vztahu k reklamním zařízením nacházejícím se v silničním ochranném pásmu ospravedlňují. Zde lze dále poukázat na argumentaci užitou při testu proporcionality dané úpravy. Jiné vymezení silničního ochranného pásma nelze považovat *stricto sensu* za vyvlastnění konkrétního reklamního zařízení, neboť jeho majitel může i nadále dosáhnout povolení jeho provozování. Soud tedy ve výzvě č. j. KUZL 24389/2019 neshledal nepřiměřený zásah do žalobcových práv, oprávněných zájmů, legitimního očekávání ani ústavně zaručených práv (jako je právo vlastnit majetek či právo svobodně podnikat). Tento zásah naopak hodnotí s ohledem na cíle novelizace provedené zákonem č. 152/2011 Sb. (jakož i následných novelizací zákona o pozemních komunikacích) za legitimní a přiměřený. Ze stejného důvodu nelze spatřovat v postupu žalovaného ani překročení zákonného zmocnění.

IV. Shrnutí a náklady řízení

28. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení neshledal žalobu důvodnou, a proto ji ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
29. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 23. října 2019

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu